

at nu kunde man vel lade disse Spørgsmaal hvile i Ro. — Det ærede Medlem for Stubbe-købing (Stub) har spurgt om Skatte-yderne ikke kunde faa deres Skattekvitteringsbøger for en billigere Pris. Der tages vistnok i Reglen paa Amtstuerne 1 Kr. for dem, medens de her i København, efter hvad jeg har forhørt mig om, i Anskaffelsespris koste 50 Øre. Efter Bestemmelserne skulle Skattekvitteringsbøger være paginerede, gennemdragne og forsynede med Amtstuens Segl. Om det er for meget, at Amtstuerne tage 1 Kr., skal jeg lade staa hen. Men der er ikke noget Paabud om, at Bøgerne skulle købes paa Amtstuerne, og jeg indser ikke, at Skatte-yderne ere forhindrede fra, hvis de kunne faa dem billigere andetsteds, at skaffe sig dem der. — Det ærede Medlem for Skern (Ovesen) har endelig til mig rettet et Spørgsmaal med Hensyn til Tipperne i Ringkøbing Fjord; denne Sag henligger imidlertid ikke nu under Finansministeren, men under Landbrugsministeren.

Disse ere de Detailspørgsmaal, der have været berørte angaaende Finansministeriet. Med Hensyn til de mere almindelige finansielle Betragtninger, der ere fremførte, anerkender jeg, at de gennem-gaaende have været meget ædruelige. At det sidste Finansaar er blevet afsluttet med Balance og heller ikke med mere, er naturligvis en Behagelighed, særlig i Sammenligning med tidligere Aar, men det er ikke noget at jubilere stærkt over. Hvis man vilde antage, at den finansielle Bedring, der er indtraadt, skulde kunne give begrundet Anledning til at foretage en Skattelettelse, en Nedsættelse af Skatteindtægten, saa maatte man da i alle Tilfælde gaa ud fra, at Statens Indtægter i Fremtiden kunde ventes at ville stige stærkere end Udgifterne. Jeg ved imidlertid ikke, om der er nogen, der tror, at dette vil ske. Mig forekommer det at være saare lidet sandsynligt. Den Stigning, som en Bedring i de økonomiske Forhold har medført i vore Statsindtægter i de sidste Aar, maa enhver kunne sige sig selv kan ikke blive ved i det uendelige. Der kommer altid en Standsning eller et Tilbageslag. Derimod ser jeg intet til, at Kravene som en Forøgelse af Statens Udgifter have tabt noget i Styrke. Fra forskellige Sider har man imidlertid sat den indtraadte finansielle Bedring i Forbindelse med Ønsket om Gennemførelse af en Toldreform. I denne Sammenhæng maa jeg vel altsaa antage, at det skal forstaas som en Toldreform, der medfører en Nedgang i Toldindtægterne.

Der er naturligvis intet i Vejen for, at man kan gøre dette; det kunde vi ogsaa gøre, hvis vi havde et Underskud paa 10 Millioner. Men Spørgsmaalet bliver da: Hvorfra skulde vi tage Erstatningen? Thi naar vi kun akkurat have Balance og have større Udsigt til, at de stigende Udgifter ville kræve ny Skattepaalæg, end det modsatte, er det saa meget mere klart, at Kravet om en Nedgang i Toldindtægterne bliver enstydigt med Kravet om Paalægning af ny Skatter eller om Forhøjelse af andre bestaaende Skatter. Det er fuldkommen rigtigt, at Venstre navnlig tidligere har arbejdet paa at skaffe Toldreformer, som vilde medføre en Nedgang i Toldindtægterne. Men Forholdene ere ikke længer de samme. For 20 Aar siden kunde et saadant Krav meget stærkt motiveres ved en Henvisning til Finansernes Tilstand. I den første Halvdel af 80erne havde vi et aarligt Overskud paa 5—6 Millioner Kroner. Der var noget at tage af. Ja, Forholdene nu ere end ikke de samme som blot for 2 Aar siden. I den sidst nedsatte Toldkommission gjorde Venstre Indstilling om en Toldreform, der vilde medføre en væsentlig Toldindtægtsnedgang; men da havde vi endnu ikke faaet en Indkomst- og Formueskat paa 8—9 Millioner. Naa, i disse mine Betragtninger ligger der selvfølgelig ikke, at vi ikke skulde bestræbe os for at faa en Toldreform, heller ikke, at der er noget i Vejen for at foretage en Omlægning af de indirekte Skatter, heller ikke, at det er umuligt at foretage endogsaa en Toldreform, der medfører en Formindskelse af Toldindtægterne. Men man maa kun være paa det rene med, at dette betyder i samme Forhold en Forøgelse af andre Skatter. Under alle Omstændigheder betragter jeg det som givet, at Gennemførelsen af Ændringer i Toldlovgivningen ikke kan ligge hen i ubegrænset Tid. Vi maa en Gang have en Ende paa Spørgsmaalet om Toldreformen, det er det bedste i alle Henseender. Og til Trods for det meget betydelige Arbejde, som Finansministeriet i det sidste Aar har haft med Gennemførelsen af de ny Skattelove, er der fundet Tid til at tage fat ogsaa paa Forarbejderne til en Toldreform. Det er et meget betydeligt Arbejde, det behøver jeg ikke at sige. Forhaabentlig vil det kunne lykkes at fremme det saaledes, at Rigsdagen i næste Samling kan faa Lejlighed til at beskæftige sig med dette Emne.

Hvad i øvrigt angaar den finansielle